

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Skupina dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, registrovaná pod DIČ: CZ699000207**, zastupující člen skupiny SWS a.s., se sídlem Dostihová 1, Slušovice, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2024, č. j. 32610/24/5300-21442-711916, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2025, č. j. 62 Af 45/2024 - 183,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 13 008 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval účelností žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní, kterou se správce daně dotazoval na skutečnosti z první poloviny roku 2019, přičemž kontrolovaná zdaňovací období byla duben

až červenec 2016, a vlivem takové žádosti na běh prekluzivní lhůty pro stanovení DPH [§ 148 odst. 4 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád].

[2] Správce daně provedl u žalobkyně, která se věnuje nákupu a prodeji informačních technologií a techniky, daňovou kontrolu za zdaňovací období duben 2016 až prosinec 2018. O části, tj. ve vztahu k nyní přezkoumávaným zdaňovacím obdobím duben až červenec 2016, rozhodl samostatně. Uzavřel, že plnění (dodávky paměťových karet) přijatá v tomto období byla zasažena podvodem na DPH, o kterých žalobkyně přinejmenším mohla a měla vědět. Proto jí správce daně doměřil DPH a stanovil související penále, a to v celkové výši 64 777 313 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl.

[3] Proti tomu žalobkyně brojila žalobou, které krajský soud vyhověl napadeným rozsudkem s tím, že správce daně vydal napadené rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Tu mělo ovlivnit celkem sedm žádostí o mezinárodní spolupráci. V případě prvních šesti se krajský soud ztotožnil s žalovaným, že šlo o účelné žádosti, které stavěly běh prekluzivní lhůty (body 25 až 31 napadeného rozsudku). Sedmé dožádání však shledal jako neúčelné. Týkalo se informací o bankovním účtu společnosti Infinity (odběratelka žalobkyně) za první pololetí roku 2019. Podle krajského soudu z ničeho nevyplynulo, proč bylo relevantní zjišťovat finanční toky v tomto období, jestliže k plnění zasaženému podvodem došlo v roce 2016. Správce daně navíc již o účtech měl z druhého dožádání obdobné informace, a to do konce roku 2018 (body 32 až 35 tamtéž). Tato žádost proto nebyla účelná a prekluzivní lhůta uběhla před právní mocí napadeného rozhodnutí a DPH tak již nebylo možné doměřit (bod 36 tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

II.a Kasační stížnost

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel po připomenutí základních pravidel hodnocení účelnosti mezinárodního dožádání poukázal na to, že sporné sedmé mezinárodní dožádání se týkalo maďarské společnosti Infinity, která byla jedním z nejdůležitějších článků podvodného řetězce týkajícího se rozsáhlého obchodu s elektronikou, a to v průběhu několika zdaňovacích období. Dožádané informace souvisely s posuzovaným obdobím a jsou pro něj relevantní. Jednak totiž tímto dožádáním, které navázalo na druhou žádost, správce daně chtěl získat další komplexní informace u zásadního článku podvodného řetězce pro úplné vykreslení nestandardností obchodů (co se stalo s penězi po ukončení spolupráce, kdo k nim měl přístup apod.). Ostatně tento důvod uznal krajský soud za účelný u šestého dožádání. Podvody na DPH jsou specifické a pro popis nestandardních okolností jsou běžně využívány informace z jiných období. Nicméně krajský soud nesprávně předem vyloučil jakýkoliv vliv informací získatelných ze sedmého dožádání.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že po podání druhé žádosti správce daně zjistil, že úhrady za zboží zasažené podvodem z několika období (včetně dubna až prosince 2016), byly hrazeny ještě během prvního pololetí roku 2019. Podle výpisů z účtů žalobkyně, které

pokračování

si správce daně opatřil, mělo jít o dvě platby ze dnů 4. 2. 2019 a 21. 2. 2019, které společnost Infinity poukázala na účet žalobkyně. Ne všechny platby za zkoumané období totiž byly „spárovány“.

[7] Dle stěžovatele krajský soud zcela vyloučil možnost nových zjištění ze sedmého mezinárodního dožádání. Kromě toho také pominul odůvodnění nezbytnosti mezinárodního dožádání, a to jak v samotné žádosti, tak i v napadeném rozhodnutí. Získané informace dle stěžovatele přispěly k celkovému vykreslení nestandardních okolností podvodu.

II.b Vyjádření žalobkyně

[8] Žalobkyně ve svém obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti taktéž nejprve shrnula obecná východiska hodnocení mezinárodních dožádání a jejich vlivu na prekluzi s tím, že tento postup nelze považovat za „automatickou poukázku“ na stavění prekluzivní lhůty. Zároveň rozsáhle poukázala na to, že jakékoliv tvrzení o zapojení žalobkyně do podvodu jsou zcela mimoběžná a slouží pouze k její diskreditaci.

[9] V případě sedmého dožádání má žalobkyně za to, že bylo neúčelné. K tomu ji vedlo několik důvodů. Zaprvé, nejednalo se o informace, které by byly podstatné pro závěry o údajném podvodu či její údajné účasti na něm. Ze zprávy o daňové kontrole totiž neplyne, že by platby za zkoumané období duben až srpen 2016 měly probíhat ještě v roce 2019. Ostatně správce daně z odpovědi na sedmé dožádání nakonec ani nevycházel. Zadruhé žalobkyně poukázala na zneužití mezinárodních dožádání správcem daně, jelikož jich v daňové kontrole učinil 80. Zatřetí, k podvodu mělo dojít v tuzemsku, pročez všemi informacemi disponoval správce daně sám a nebyl důvod zjišťovat informace v zahraničí.

[10] Začtvrté, správce daně měl již z druhého dožádání veškeré informace o pohybech na polských účtech společnosti Infinity do konce roku 2018. Mezi druhým a sedmým dožádáním pak existuje neobjasněná časová proluka přes jeden a půl roku. Zapáté, stěžovatel ani nespecifikuje konkrétní platby, které měly takto proběhnout. A i kdyby nějaká platba nebyla spárována, nemůže jít o dostatečně podstatnou okolnost. Tvrzení o dvou platbách ze dnů 4. 2. 2019 a 21. 2. 2019 nemá předobraz v napadeném rozhodnutí ani zprávě o daňové kontrole a stěžovatel na ně poukazuje až nyní. K tomu žalobkyně připomněla, že správní orgány obecně nemají možnost dohánět nedostatky až v řízení před soudem, což se vztahuje i na tento případ. Nadto se tyto platby pravděpodobně týkaly zcela jiného zboží (sluchátek), nakupovaného od jiných dodavatelů v jiných zdaňovacích obdobích. Také není zřejmé, jak by se tyto dvě platby měly vztahovat k několika zdaňovacím obdobím v průběhu let 2016 až 2018 zároveň.

[11] Zašesté, stěžovatel fakticky přiznal, že již v době odeslání sedmého dožádání měl informace o údajných platbách, což žádost činí nadbytečnou. Zasedmé, sám správce daně uvedl, že platby za plnění ve zkoumaných obdobích probíhaly bezprostředně po uskutečnění obchodů. I proto není zřejmá souvislost žádaných informací se zkoumaným obdobím. Zaosmé, sporné dožádání správce daně činil pozdě v řízení, kdy měl většinu plateb již spárovanou a disponoval informacemi z druhého dožádání. Proto obecná sedmá žádost také nedává smysl. Zadeváté, taktéž pro tříletý odstup nebylo ani účelné zjišťovat, jestli v průběhu roku 2019 nedošlo k hotovostním výběrům, protože údajní sofistikovani

pachatelé podvodu by přeci po takovou dobu neotáleli. Navíc z předcházejících výpisů vyplývá, že na účtech společnosti Infinity nedochází ke kumulaci prostředků ani podezřelým výběrům.

[12] Konečně žalobkyně připomněla, že daňové řízení trvalo celkem pět a půl roku, což je v rozporu s interními předpisy. Pokud daňové orgány postupovaly liknavě, musí nést i negativní důsledky. Odůvodnění kasační stížnosti považuje za snahu stěžovatele dohnat nedostatky daňového řízení a odůvodnění žádosti o sedmé dožádání, zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí. To považuje za nepřipustné. Proto žalobkyně navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

III.a K sedmému mezinárodního dožádání

[14] Hlavní námitka stěžovatele je, že jím provedené sedmé mezinárodní dožádání týkající se výpisu z účtů společnosti Infinity za první pololetí roku 2019 bylo účelné, a proto stavělo běh prekluzivní lhůty. Na rozdíl od krajského soudu (bod 35 napadeného rozsudku) má za to, že požadované informace – které se týkaly přímé odběratelky žalobkyně – mohly obecně dokreslit průběh rozsáhlého podvodu. Zároveň žalobkyně měla za některá plnění platit ještě v tomto období. Námitka není důvodná.

[15] Obecně platí, jak již správně uvedl krajský soud (body 17 a 18 napadeného rozsudku) a účastníci řízení ve svých podáních, že mezinárodní dožádání se posuzuje materiálně. Na prekluzivní lhůtu má vliv pouze dožádání, které má věcnou a časovou souvislost s předmětem daňové kontroly. Lhůty se pak staví pouze k těm konkrétním obdobím, ke kterým se žádost materiálně vztahuje (rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2023, č. j. 2 Afs 124/2023 - 59, bod 47). Není přitom rozhodné, zda dožádání přineslo požadovaný výsledek či nikoliv (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2021, č. j. 2 Afs 39/2020 - 56, bod 30).

[16] Při hodnocení konkrétní žádosti pak záleží „na jejím obsahu a míře souvislosti s předmětem daňové kontroly“ (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 124/2023 - 59, bod 46). Nejvyšší správní soud při posuzování mezinárodních dožádání opakovaně vychází z jejich obsahu. Takto shledal, že „[z] obsahu dožádání je zřejmé, že žádost se týkala stěžovatele a všech kontrolovaných zdaňovacích období a dotazy směřovaly k existenci a charakteristice zboží, s nímž stěžovatel obchodoval a které mělo z této země pocházet“ (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 39/2020 - 56, bod 26 a obdobně 27). I v dalších případech kasační soud hodnotil či vyžadoval hodnocení obsahu dožádání (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2023, č. j. 4 Afs 48/2023 - 40, bod 36; ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 Afs 169/2023 - 32, bod 30) či zkoumal jeho soulad s odůvodněním v navazujících dokumentech (rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2024, č. j. 8 Afs 167/2023 - 74, bod 35). Za důležité také považoval, zda jsou položené

pokračování

otázky vůbec relevantní (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 Afs 228/2019 - 53, bod 15).

[17] Z uvedeného vyplývá, že odůvodnění mezinárodního dožádání je pro hodnocení jeho účelnosti klíčové. Na druhou stranu je nutné připomenout, že na dílčí kroky správce daně, které zahrnují i mezinárodní dožádání, nelze klást stejné nároky jako na konečné rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti (rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2024, č. j. 10 Afs 116/2024 - 79, body 21 a 25).

[18] V sedmém dožádání (složka N_415 správního spisu, pole C40) správce daně uvedl, že žalobkyně je podezřelá z rozsáhlých daňových podvodů ve zdaňovacích obdobích duben 2016 až prosinec 2018, kde základ daně podstatně přesahuje jednu miliardu Kč. Požadované informace (výpis z účtu, údaje o zmocněncích, údaje o platebních kartách a internetovém bankovníctví, identifikace osob vybírajících hotovost, případně informace o dalších účtech) mají význam pro komplexní odhalení páchaných podvodů a zamezení jejich pokračování. Zároveň poukazuje na to, že žalobkyně dodala společnosti Infinity, jejíchž účtů se dožádání týká, zboží ve zdaňovacích obdobích duben až prosinec 2016, březen a květen až listopad 2017 a leden a červen 2018 ve výši necelé půl miliardy Kč. Dále dožádání popisuje, že již proběhlo předání informací na základě druhé žádosti a s ohledem na další zjištění je zřejmé, že k hrazení zboží z podvodného řetězce docházelo i v první polovině roku 2019. Totéž odůvodnění poté uvedl stěžovatel ve svém rozhodnutí (body 273 a 285).

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že účelné mezinárodní dožádání může být obecně i takové, které míří na skutečnosti nastalé mimo zkoumaná období, ve kterých mělo k podvodu na DPH dojít (bod 34 napadeného rozsudku). Pro závěr o existenci podvodu na DPH je totiž nutné provést komplexní analýzu podezřelých okolností a vzájemných souvislostí, a to případně i prostřednictvím mezinárodního dožádání (rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2024, č. j. 3 Afs 186/2023 - 57, bod 60). Ostatně, jak poukázal stěžovatel, mezinárodní dožádání může být koncipováno i jako obecný dotaz na společnosti nefigurující v prověřovaných řetězcích, pokud tyto dotazy mohou pomoci odhalovat podvody na DPH (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j. 3 Afs 278/2024 - 121, bod 45). Ačkoliv se tedy žádost může dotazovat na skutečnosti z jednoho období, stále může materiálně souviset s druhým obdobím. I takové informace mohou přispět ke zjištění podstatných okolností, což je při hodnocení účelnosti mezinárodního dožádání důležité (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 Afs 519/2018 - 22, bod 12; či č. j. 6 Afs 169/2023 - 32, bod 30).

[20] Nejvyšší správní soud ovšem také souhlasí s krajským soudem, že tato materiální souvislost není v projednávané věci zřejmá (bod 35 napadeného rozsudku).

[21] Správce daně se v tomto ohledu odvolává na odůvodnění sedmé žádosti (které má svůj odraz i v dalším řízení) a konstrukci, že některé platby za zboží z období dubna až června 2016 byly žalobkyni od společnosti Infinity zaslány ještě v prvním pololetí roku 2019. Nejvyšší správní soud shledává tuto argumentaci ve dvou rovinách nepřesvědčivou.

[22] Zprvé, tvrzení stěžovatele o úhradě plnění zasaženého zkoumaným podvodem až v prvním pololetí roku 2019 (tj. tři roky poté) nejsou blíže odůvodněna. Navíc, jak poukázala žalobkyně, rozchází se s ostatními skutkovými zjištěními. U všech období

mezi dubnem 2016 a červencem 2016 totiž správce daně shledal, že faktury vystavované žalobkyní pro společnost Infinity měly splatnost sedm dnů s tím, že datum úhrady ze strany společnosti Infinity odpovídá buď „*v drtivé většině případů*“, „*ve většině případů*“ či „*vždy však nejpozději*“ datu uskutečnění plnění dle faktury žalobkyně (s. 73, 92, 116 a 139 zprávy o daňové kontrole). To – s ohledem na absenci konkrétnějšího odůvodnění souvislosti – vnáší značnou pochybnost o souvislosti plateb v prvním pololetí roku 2019 s plněními o tři roky dříve.

[23] Zadruhé, není zřejmé, kdy a jak správce daně získal informaci o údajné souvislosti těchto plateb se zkoumaným obdobím. Dle svých tvrzení se tak stalo mezi druhým a sedmým dožádáním. Tento závěr ovšem správce daně v sedmém dožádání, ani následně stěžovatel (body 273 a 285 napadeného rozhodnutí) nijak blíže neosvětlili.

[24] V kasační stížnosti stěžovatel poukázal na to, že tyto znalosti vyplynuly z bankovních výpisů člena žalobkyně, společnosti Tricolor, které získal. Správní orgány však nemohou doplňovat odůvodnění svých rozhodnutí až v řízení před soudy (např. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2021, č. j. 3 As 244/2019 - 68, bod 31) a problematický je také samotný okamžik získání této znalosti. Zmíněné výpisy totiž získal správce daně dle spisového materiálu (část G_151 správního spisu, dokument „c_68006280“ a související průvodní dopis) již dne 25. 6. 2019, což předchází podání druhého mezinárodního dožádání dne 8. 9. 2020. Jinými slovy, ze spisového materiálu plyne, že již v okamžiku druhé žádosti měl správce daně informace o platbách, které chtěl sedmým dožádáním prověřovat.

[25] Kasační soud připomíná, že u mezinárodních dožádání je třeba přihlížet i k možnému bezdůvodnému otálení s odesláním mezinárodního dožádání a k případné snaze o účelové prodloužení prekluzivní lhůty (rozsudek NSS č. j. 3 Afs 186/2023 - 57, bod 59). Jakkoliv Nejvyšší správní soud neshledal, že by správce daně postupoval *prima facie* účelově, tak není nijak zřejmé, proč potřeba zkoumat platby v prvním pololetí roku 2019 vznikla až následně. V tomto ohledu by postup mohl připomínat etapizaci (či lidově řečeno „salámovou metodu“) získávání informací mezinárodními dožádáními, kdy prostřednictvím rozdělení na více postupně podaných žádostí dojde k několikanásobně delšímu stavění prekluzivní lhůty. Možnou etapizaci postupů přitom Nejvyšší správní soud opakovaně v různých kontextech odmítl jako obcházení zákona (např. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2025, č. j. 6 As 186/2023 - 104, bod 79; ze dne 10. 4. 2025, č. j. 1 As 116/2024 - 52, bod 26; ze dne 31. 12. 2024, č. j. 3 As 169/2022 - 110, bod 46; či ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 As 159/2024 - 76, bod 20). Jinými slovy, není zřejmé, proč se správce daně nedotazoval již v druhém dožádání na informace i z první poloviny roku 2019, jestliže již v té době měl informace o tom, že i v tomto období poukazovala společnost Infinity platby žalobkyni.

[26] Touto optikou je pak nutné hodnotit i námitku, že bylo účelné se zajímat o pohyby na účtech Infinity po skončení spolupráce s žalobkyní. To sice obecně účelné být může pro odhalení podvodného řetězce, podezřelých okolností a vzájemných souvislostí (bod [19] tohoto rozsudku). Ostatně správce daně měl takové informace týkající se období do konce roku 2018, tj. dva roky po zkoumaných obdobích. Pokud i tak považoval za relevantní dotazovat se i na další období, mohl tak učinit již v druhém mezinárodním dožádání, které směřovalo ke stejnému účelu. Není ovšem zřejmé, proč tak neučinil.

pokračování

[27] Pokud stěžovatel odkazuje na to, že tytéž důvody shledal krajský soud jako účelné u šestého dožádání (tentýž typ informací ale o slovenských účtech společnosti Infinity), nejedná se o srovnatelné případy. Jednak jde o informace do konce roku 2018, jednak šlo o „první“ zjišťování tohoto typu informací o slovenských účtech. Jde tak o situaci spíše srovnatelnou právě s druhým dožádáním.

[28] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem shrnuje, že nemá účelnost sedmého dožádání za zřejmou. Informace, které správce daně dožadoval, šly daleko za zkoumaná období bez vysvětlení spojitosti a zároveň správce daně s uskutečněním tohoto dožádání otálel. Tento závěr neznamená, že k dalším zdaňovacím obdobím, ke kterým správce daně sedmé dožádání vztahoval, se taktéž jednalo o neúčelné dožádání.

[29] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že časová souvislost sedmého dožádání, a tedy jeho účelnost, nebyla prokázána (bod 35 napadeného rozsudku). Proto se po dobu jeho vyřizování nestavěl běh prekluzivní lhůty.

III.b K ostatním mezinárodním dožádáním a běhu prekluzivní lhůty

[30] Jelikož se prekluze posuzuje z úřední povinnosti (např. nález ÚS ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07 a rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 - 135, č. 1851/2009 Sb. NSS; či nověji rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2025, č. j. 5 Afs 114/2024 - 71, bod 23), zabýval se Nejvyšší správní soud i účelností prvního až šestého mezinárodního dožádání (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2023, č. j. 4 Afs 48/2023 - 40, bod 40). V jejich hodnocení se přitom také ztotožnil s krajským soudem.

[31] První dožádání se týkalo společnosti Senetic a plnění dodávaných žalobkyní. Zjišťování těchto informací považuje Nejvyšší správní soud, v souladu s krajským soudem, za účelné, jelikož prověřovalo odběratele žalobkyně a plnění za desítky milionů Kč v daném zdaňovacím období (body 25 až 27 napadeného rozsudku). Průběh druhého a třetího dožádání se překrývalo s prvním dožádáním, pročez neměly na běh prekluzivní lhůty vliv (bod 28 napadeného rozsudku) a není nutné je z tohoto pohledu hodnotit.

[32] Čtvrté a páté dožádání směřovalo na sledování pohybu zboží v řetězci. Tato dožádání byla také účelná, jelikož jejich prostřednictvím správce daně zjišťoval relevantní okolnosti podvodu na DPH. Ostatně ze získaných informací správce daně dokázal dovodit zacyklení řetězců (bod 29 a 30 napadeného rozsudku).

[33] Konečně šestým dožádáním správce daně zkoumal slovenské účty společnosti Infinity. To Nejvyšší správní soud považuje, společně s krajským soudem, za účelné, neboť jím správce daně prověřoval toky financí u zahraničních článků řetězce (bod 31 napadeného rozsudku).

[34] Na základě uvedeného se kasační soud ztotožňuje s krajským soudem ohledně běhu prekluzivní lhůty ve vztahu k nyní zkoumaným obdobím duben až červenec 2016 (body 13 až 15 a 36 napadeného rozsudku). Správce daně zahájil daňovou kontrolu dne 21. 5. 2019, čímž byla u všech zdaňovacích období prekluzivní lhůta přerušena (§ 148 odst. 3 daňového řádu). Celková doba, po kterou účelná mezinárodní dožádání stavěla běh prekluzivní lhůty

[§ 148 odst. 4 písm. f) téhož zákona] činí 867 dní. Tento výpočet učinil již krajský soud s ohledem na jednotlivá dožádání (viz body 26 a násl. napadeného rozsudku) a mezi stranami není nijak sporný. Prekluzivní lhůta tak měla uplynout dne 4. 10. 2024. Oznámení platebních výměrů vydaných dne 16. 8. 2023 nemělo vliv, neboť byly oznámeny více než rok před uplynutím prekluzivní lhůty (§ 148 odst. 2 téhož zákona). Napadené rozhodnutí však nabylo právní moci až dne 29. 10. 2024, tedy již po uplynutí prekluzivní lhůty.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud správně zhodnotil sedmé mezinárodní dožádání jako neúčelné. Při zohlednění toho, že jeho podání nestavělo běh lhůty pro stanovení daně, nabylo rozhodnutí odvolání právní moci až po jejím uplynutí. S ohledem na to již nebylo možné daň stanovit.

[36] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[37] Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložila. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. sepsání vyjádření. Úkon v podobě přípravy a převzetí zastupování, za který zástupce rovněž požadoval přiznání náhrady nákladů řízení, však Nejvyšší správní soud neuznal, neboť zástupce zastupoval žalobkyni již v řízení před krajským soudem a s věcí tak byl dostatečně obeznámen (totožně viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2025, č. j. 4 As 146/2024 - 81, bod 41; či ze dne 13. 9. 2024, č. j. 7 As 92/2023 - 83, bod 30). Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tak činí 1 x 10 300 Kč [§ 7 ve spojení s § 10b odst. 4 písm. a) § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 1 x 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna se zvyšuje o DPH, neboť zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada činí dohromady 13 008 Kč. Stěžovatel je náhradu nákladů řízení povinen žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu